

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-37/18-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, Blanše Turić i mr. sc. Mirjane Juričić članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Kliničkog bolničkog centra S., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe M. B. iz S., radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 29. ožujka 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/16-01/195, urbroj: 401-01/11-17-2 od 27. prosinca 2017.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem Povjerenika za informiranje pod točkom 1. dispozitiva poništeno je rješenje Kliničkog bolničkog centra S., klasa: 500-01/16-01/109, urbroj: 2181-147-02/KLM-16-2 od 30. ožujka 2016. u dijelu u kojem je u točki 2. izreke odbijen zahtjev M. B., novinarke, u pogledu dostave imena i prezimena ginekologa koji obavljaju ili ne obavljaju prekid trudnoće na zahtjev pacijentice, točkom 2. dispozitiva osporenog rješenja djelomično se odobrava M. B. pravo na pristup: preslikama izjava o prizivu savjesti liječnika – ginekologa zaposlenih u Kliničkom bolničkom centru S., na način da se na istima prekriju podaci o datumu rođenja i osobnom identifikacijskom broju, odnosno jedinstvenom matičnom broju građanina, točkom 3. dispozitiva odobrava se M. B. pravo na pristup: popisu svih liječnika (specijalista i na specijalizaciji) Klinike za ženske bolesti i porode Kliničkog bolničkog centra S., točkom 4. dispozitiva odbija se žalba M. B. izjavljena protiv rješenja Kliničkog bolničkog centra S., klasa: 500-01/16-01/109, urbroj: 2181-147-02/KLM-16-2 od 30. ožujka 2016. u dijelu u kojem je u točki 3. odbačen njezin zahtjev u pogledu dostave podataka o broju primalja koje sudjeluju i broju primalja koje ne sudjeluju u prekidu trudnoće na zahtjev pacijentice, kao neosnovana, te je točkom 5. dispozitiva naloženo Kliničkom bolničkom centru S. da postupi sukladno točkama 2. i 3. izreke rješenja u roku od 8 dana od dana primitka rješenja.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da je udovoljio zahtjevu zainteresirane osobe u dijelu koji se odnosi na broj zaposlenih ginekologa, primalja i medicinskih sestara/tehničara, dok je odbio dati informacije o imenima i prezimenima liječnika ginekologa koji obavljaju odnosno ne obavljaju

prekid trudnoće na zahtjev pacijentice zbog priziva savjesti, iz razloga jer sukladno odredbi članka 15. stavka 2. alineja 4. Zakona o pravu na pristup informacijama tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka. U tom smislu upućuje na odredbu članka 2., 7. i 11. Zakona o zaštiti osobnih podataka. Smatra kako u konkretnom slučaju odavanje imena i prezimena ginekologa itekako predstavlja povredu osobnih podataka. Naime, davanjem imena i prezimena u potpunosti se može identificirati osoba na koju se informacija odnosi, bez obzira što će se istima prekriti godina rođenja i identifikacijski broj, jer u Klinici za ženske bolesti i porode u KBC S. nema dva liječnika-ginekologa s istim imenom i prezimenom. Ovakvim postupanjem, a imajući u vidu da se radi o vrlo osjetljivom pitanju pobačaja, može doći do povrede interesa liječnika (osuda javnosti, sredine i sl.). Nesporno je da za ovu problematiku postoji interes javnosti, međutim je li javnost mora biti upoznata tko imenom i prezimenom vrši pobačaj a tko ne u KBC-u S. Interes javnosti je legitiman u pogledu da li je u KBC-u S. osigurano pružanje usluga prekida trudnoće na zahtjev pacijentice, ali nije nužno znati ime i prezime pojedinog liječnika-ginekologa koji obavlja odnosno ne obavlja prekid trudnoće na zahtjev pacijentice zbog priziva savjesti. Predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika od 27. prosinca 2017. u točki 2., 3. i 5. dispozitiva rješenja tuženika, te da temeljem odredbe članka 23. stavka 5. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama odbije dio zahtjeva za pristup informacijama zainteresiranoj osobi u dijelu u kojem se traži ime i prezime osoba ginekologa koji obavljaju ili ne obavljaju prekid trudnoće na zahtjev pacijentice zbog prigovora savjesti.

Tuženik je u odgovoru na tužbu ostao kod razloga navedenih u obrazloženju pobijanog rješenja, te je istakao da određeni podaci o zaposlenima u tijelima javne vlasti, iako predstavljaju osobne podatke sukladno Zakonu o zaštiti osobnih podataka, pod određenim uvjetima ne bi bili zaštićeni te predstavljaju podatke koji mogu biti dostupni javnosti i koji bi mogli biti od javnog interesa jer se radi o osobama zaposlenim u tijelu javne vlasti čija se plaća isplaćuje iz javnih sredstava i koji u pravilu odlučuju, odnosno postupaju temeljem javnih ovlasti, odnosno obavljaju javnu službu. Imena i prezimena zaposlenih u tijelima javne vlasti, kao i podaci o bruto plaćama, stimulacije, dodacima isplaćenim dnevnicama za službena putovanja te drugi podaci koji se odnose na rad i način obavljanja službe zaposlenih u tijelima javne vlasti, jesu osobni podaci sukladno odredbama Zakona o zaštiti osobnih podataka, no za iste preteže javni interes u odnosu na štetu koja bi nastala po zaštićeni interes. Stoga, točan je navod tužitelja da se odavanjem imena i prezimena zaposlenih liječnika, odnosno liječnika koji obavljaju i koji ne obavljaju prekid trudnoće u potpunosti može identificirati osoba na koju se informacija odnosi, no u ovom slučaju se radi o zaposlenicima tijela javne vlasti te preteže javni interes nad objavom tih podataka. Posebno napominje da se u ovom slučaju radi o liječnicima čiji je poslodavac tijelo javne vlasti, u odnosu na izjave o prizivu savjesti liječnika-ginekologa pa preteže javni interes u odnosu na štetu koja bi nastala po zaštićeni interes, jer treba uzeti u obzir da neobavljanje određenih zahvata od strane određenih liječnika, može za bolnicu kao javnu ustanovu, prouzročiti i određene troškove zbog organizacije rada, s obzirom da te zahvate tada moraju obavljati drugi liječnici zaposleni u toj bolnici, odnosno ukoliko takvih nema ustanova mora osigurati dolazak liječnika izvan te ustanove ili uputiti pacijenta na obavljanje određenog zahvata u drugu zdravstvenu ustanovu. Za temu priziva savjesti liječnika-ginekologa postoji javni interes, što je utvrđeno u više novinarskih tekstova koji su javno dostupni na internetskim stranicama različitih portala, a iz kojih proizlazi da pojedini liječnici-ginekolozi, koji se kao zaposlenici bolnica kao javnih ustanova, pozivaju na priziv savjesti u obavljanju postupaka prekida trudnoće na zahtjev pacijentice, istu uslugu pružaju u privatnim praksama. U žalbenom postupku utvrđeno je da izjave o prizivu savjesti koje su poslodavcu izjavili liječnici-ginekolozi zaposleni na Klinici za ženske bolesti i porode, osim njihovih imena i prezimena, sadrže i druge podatke (datum rođenja, osobni identifikacijski broj, jedinstveni matični

broj građanina) čijim bi objavljivanjem nastala šteta po zaštićeni interes koja bi pretezala nad javnim interesom. Tuženik predlaže da Sud tužbu odbije i potvrdi rješenje tuženika.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu M. B. iz S. nije u ostavljenom roku dostavila Sudu odgovor na tužbu, iako je istu uredno primila.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 26/17.) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju i zainteresiranoj osobi.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

S obzirom da tužitelj osporava samo primjenu prava, a činjenice nisu sporne, te kako stranke u tužbi, a ni u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave, Sud je konkretni spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima.

Prema odredbi članka 6. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15.) informacije su dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj i pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima ovoga Zakona.

Odredbom članka 15. stavka 2. točke 4. navedenog Zakona propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka.

Prema odredbi članka 16. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da je tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji iz članka 15. stavka 2. točke 2., 3., 4., 5., 6. i 7. i stavka 3. ovog Zakona, dužno prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa.

Stavkom 2. istog članka Zakona propisano je da je kod provođenja testa razmjernosti i javnog interesa tijelo javne vlasti dužno utvrditi da li se pristup informaciji može ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa iz članka 15. stavka 2., 3. i 4. ovog Zakona, da li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji u svakom pojedinom slučaju taj interes bio ozbiljno povrijeđen, te da li prevladava potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Ako prevladava javni interes u odnosu na štetu po zaštićene interese, informacija će se učiniti dostupnom.

Prema podacima u spisu predmeta dostavljenim ovom Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je zainteresirana osoba M. B. podnijela zahtjev za ostvarivanje prava na pristup informacijama u kojem je zatražila da joj se dostave informacije o broju ginekologa zaposlenih u KBC S., imenu i prezimenu ginekologa koji obavljaju prekid trudnoće na zahtjev pacijentice, imenu i prezimenu ginekologa koji ne obavljaju prekid trudnoće na zahtjev pacijentice zbog prigovora savjesti, broj primalja zaposlenih na Klinici za ženske bolesti i porode, broj primalja koje sudjeluju u prekidu trudnoće na zahtjev pacijentice, broj primalja koje ne sudjeluju u prekidu trudnoće na zahtjev pacijentice, broj medicinskih sestara/tehničara zaposlenih u KBC S., broj medicinskih sestara/tehničara na Klinici za ženske bolesti i porode, broj medicinskih sestara/tehničara koji sudjeluju u prekidu trudnoće na zahtjev pacijentice, broj medicinskih sestara/tehničara koji ne sudjeluju u prekidu trudnoće na zahtjev pacijentice.

Tužitelj je svojim rješenjem od 30. ožujka 2016. zainteresiranoj osobi djelomično omogućio pristup traženoj informaciji i to o broju zaposlenih ginekologa u KBC S., broju primalja zaposlenih na Klinici za ženske bolesti i porode, broju zaposlenih medicinskih sestara/tehničara u KBC S. i broju zaposlenik medicinskih sestara/tehničara na Klinici za ženske bolesti i porode koji ne sudjeluju u postupcima prekida trudnoće na zahtjev pacijentice, dok je odbijen dio zahtjeva zainteresirane osobe koji se odnosi na pristup informacijama u dijelu kojim se traži ime i prezime osoba ginekologa koji obavljaju ili ne obavljaju prekid trudnoće na zahtjev pacijentice zbog prigovora savjesti, a odbačen je dio zahtjeva za pristup informacijama u dijelu kojim se traži broj primalja koje sudjeluju u prekidu trudnoće na zahtjev pacijentice i broj primalja koje ne sudjeluju u prekidu trudnoće na zahtjev pacijentica.

Prema ocjeni ovoga Suda pravilno je stajalište tuženika da Zakon o pravu na pristup informacijama propisuje mogućnost djelomičnog omogućavanja informacija, odnosno da u članku 15. stavku 5. Zakon o pravu na pristup informacijama propisuje da ako tražena informacija sadrži podatak koji podliježe ograničenju iz stavka 2.i 3. ovog članka, preostali dijelovi informacije učinit će se dostupnim, pa je tuženik u žalbenom postupku pravilno utvrdio da se zainteresiranoj osobi može omogućiti pristup traženim informacijama na način da se u izjavama o prizivu savjesti prekriju podaci o datumu i mjestu rođenja te osobnom identifikacijskom broju, odnosno jedinstvenom matičnom broju građana. Shodno tome tuženik je poništio rješenje tužitelja u dijelu u kojem je odbijen zahtjev zainteresirane osobe u pogledu dostave imena i prezimena ginekologa koji obavljaju ili ne obavljaju prekid trudnoće na zahtjev pacijentice te je odobrilo pravo na pristup informacijama preslikama izjava o prizivu savjesti liječnika-ginekologa zaposlenih u Kliničkom bolničkom centru S., na način da se na istima prekriju podaci o datumu rođenja i osobnom identifikacijskom broju, odnosno jedinstvenom matičnom broju građanina, a odobreno je i pravo na pristup popisu svih liječnika (specijalista i na specijalizaciji) Klinike za ženske bolesti i porode Kliničkog bolničkog centra S. Pri tome tuženik pravilno upućuje na relevantne odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, Zakona o zaštiti osobnih podataka („Narodne novine“ 103/03., 118/06., 41/08., 130/11. i 106/12.- pročišćeni tekst) i Zakona o liječništvu („Narodne novine“ 121/03. i 117/08.).

Nadalje, treba istaknuti da je tuženik pravilno ocijenio da određeni podaci o zaposlenima u tijelima javne vlasti, iako predstavljaju osobne podatke sukladno Zakonu o zaštiti osobnih podataka, pod određenim uvjetima ne bi trebali biti zaštićeni i predstavljaju podatke koji mogu biti dostupni javnosti i koji bi mogli biti od javnog interesa jer se radi o osobama zaposlenim u tijelu javne vlasti čija se plaća isplaćuje iz javnih sredstava i koji u pravilu odlučuju, odnosno postupaju temeljem javnih ovlasti odnosno obavljaju javnu službu. Dakle, iako imena i prezimena zaposlenih u tijelima javne vlasti kao i drugi podaci koji se odnose na rad i način obavljanja službe zaposlenih u tijelima javne vlasti, jesu osobni podaci sukladno Zakonu o zaštiti osobnih podataka, no međutim, za iste preteže javni interes u odnosu na štetu koja bi nastala po zaštićeni interes.

Tuženik je pravilno odbio žalbu zainteresirane osobe u dijelu u kojem je odbačen njezin zahtjev u pogledu dostave podataka o broju primalja koje sudjeluju i broju primalja koje ne sudjeluju u prekidu trudnoće na zahtjev pacijentice, te je u tom smislu naveo da se pravo na priziv savjesti primalja regulira etičkim kodeksom primalja sukladno kojem primalja ima pravo na priziv savjesti, ako time ne uzrokuje trajne posljedice za zdravlje ili ne ugrozi život pacijentice a o svojoj odluci pravodobno mora obavijestiti pacijenticu te ju uputiti drugoj primalji. Međutim, tuženik pravilno zaključuje da je prvostupanjsko tijelo pravilno odbacilo zahtjev zainteresirane osobe u tom dijelu jer sukladno odredbi članka 23. stavka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama tužitelj ne vodi posebne evidencije o tome i nije obvezan stvarati nove podatke već davati samo informacije o podacima iz zbirki koje već posjeduje.

Sukladno svemu naprijed navedenom, a imajući na umu odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, na koje tuženik upućuje u obrazloženju rješenja, Sud nije imao razloga ocijeniti nezakonitim osporeno rješenje tuženika, kojim je poništeno rješenje tužitelja i odlučeno na način kako je to pobliže navedeno u izreci rješenja tuženika, pri čemu je tuženik prema ocjeni ovoga Suda dao valjano obrazloženje za svoju odluku sukladno odredbi članka 120. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.).

S obzirom da prigovori tužitelja u tužbi nisu odlučni niti su od utjecaja na zakonitost osporenog rješenja, te da ovaj Sud nije našao osnove za poništenje pobijanog rješenja kako je to zatražio tužitelj, trebalo je odlučiti kao u dispozitivu ove presude pozivom na odredbu članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima.

U Zagrebu 29. ožujka 2018.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.